

دعای بسیار شریف تسبیح به ویژه برای ایام البیض

امیر المؤمنین ﷺ از رسول خدا ﷺ نقل می کند که فرمود: جبرئیل ﷺ بر من نازل شد در حالی که در پشت مقام ابراهیم نماز می خواندم و بعد از نماز برای امّت خود طلب آمرزش می کردم. جناب جبرئیل ﷺ گفت: «ای محمد! به تو توصیه می کنم که به امّت خود امر نمائی که سه روز ایام البیض هر ماه (یعنی از شب سیزدهم تا غروب روز پانزدهم ماه) این دعای شریف را بخوانند.»

جناب جبرئیل ﷺ بعضی از خواص و پاداش‌های دعای تسبیح را خطاب به رسول خدا ﷺ چنین گزارش می کند:

«ای محمد! هر کس از امّت تو این دعا را بخواند خدای تعالی عذاب قبر را از او برطرف می کند و او را از فزع اکبر و از آفت‌های دنیا و آخرت نگاه می دارد. هر کس این دعا را بخواند خدای تعالی او را از عذاب آتش نجات می دهد. ای محمد! بر وصف پاداش این دعا قادر نیستم و اندازه او را به غیر از خدا نمی داند. ای محمد! اگر درخت‌های دنیا قلم، و دریاهای مرگب، و همه خلائق نویسنده گردند، بر نوشتن ثواب خوشنده این دعا توانایی ندارند. این دعا را معمومی نمی خواند مگر آن که خدای تعالی غم و اندوه او را برطرف می نماید. کسی به این دعا خدا را نمی خواند و حاجتی را طلب نمی کند مگر آن که خدای عز و جل حاجت او را در دنیا و آخرت انشاء الله برآورده می کند، و او را از مرگ ناگهانی و هول قبر و فقر در دنیا نگاه می دارد، و خدای تبارک و تعالی در قیامت به او اذن شفاعت را عطا می نماید در حالی که روی او خندان خواهد بود، و خدای تعالی او را به برکت این دعا در دارالسلام داخل می کند و او را در غرفه‌های بهشت ساکن می گرداند و او را از حله هایی در جنت می پوشاند که کهنه نمی شوند. کسی که روزه می گیرد و این دعا را می خواند خدای عز و جل برای او ثوابی مثل ثواب جبرئیل و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل و ابراهیم خلیل الله و موسی کلیم الله و عیسی و محمد صلوات الله علیهم اجمعین را می نویسد. ای محمد! احدی از امّت تو نیست که این دعا را در مدت عمر خود یک مرتبه بخواند مگر آنکه خدای تعالی او را در روز قیامت آنگونه محشور می کند که روی وی همچون ماه شب بدر می درخشید. من برای هر مرد و زنی که این دعا را بخواند ضمانت می کنم که خداوند متعال او را

عذاب نکند هرچند گناهان او بیشتر از کف دریاها و قطره‌های باران و برگ درختان و تعداد مردم اهل بهشت و جهنم باشد. اگر کسی از دشمنی می‌ترسد و این دعا را بخواند، خداوند او را در پناهی محکم جای می‌دهد و دشمن بر وی قدرت نمی‌یابد. بنده‌ای نیست که این دعا را بخواند و بر او قرضی باشد، مگر آنکه خداوند متعال قرض او را ادا می‌نماید و برای آن فرد، شخصی را می‌گمارد که قرض او را ادا نماید. کسی که این دعا را بر بیماری بخواند، خدای متعال آن بیمار را به برکت این دعا شفا می‌دهد. از فضیلت‌هایی که در شأن این دعا نقل شد، کسی تعجب نکند، زیرا اسم اعظم خداوند متعال در این دعاست. شخصی که به خدا و رسول او و به این دعا ایمان داشته باشد، نباید در دل خود نسبت به آنچه در شأن این دعا ذکر شده است، شک کند، زیرا خداوند متعال خواسته است به کسی بدون اندازه روزی دهد.» (مهج الدعوات، ص ۷۹-۸۲)

دعا چنین است:

سه بار بگو: «سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ وَبِحَمْدِهِ»

پس بگو:

«سُبْحَانَهُ مِنْ إِلَهٍ مَا أَمْلَكَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَلِيلٍ مَا أَقْدَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَدِيرٍ مَا أَعْظَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَظِيمٍ مَا أَجْلَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَلِيلٍ مَا أَمْجَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَاجِدٍ مَا أَرْفَأَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَءُوفٍ مَا أَعْرَزَ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَزِيزٍ مَا أَكْبَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَبِيرٍ مَا أَقْدَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَدِيمٍ مَا أَعْلَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَالٍ مَا أَسْنَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَنِيٍّ مَا أَبْهَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَهِيٍّ مَا أَنْوَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنْيِرٍ مَا أَظْهَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ ظَاهِرٍ مَا أَخْفَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ خَفِيٍّ مَا أَعْلَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَلِيمٍ مَا أَخْبَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ خَبِيرٍ مَا أَكْرَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَرِيمٍ مَا أَطْفَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ لَطِيفٍ مَا أَبْصَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَصِيرٍ مَا أَسْمَعَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَمِيعٍ مَا أَحْفَظَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَفِيظٍ مَا أَمْلَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَلِيٍّ مَا أَوْفَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَفِيٍّ مَا أَغْنَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ غَنِيٍّ مَا أَعْطَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُعْطِ مَا أَوْسَعَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَاسِعٍ مَا أَجْوَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَوَادٍ مَا أَفْضَلَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُفْضِلٍ مَا أَنْعَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنْعِمٍ مَا أَسْيَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَيِّدٍ مَا أَرْجَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَحِيمٍ مَا أَشَدَّهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَدِيدٍ مَا أَقْوَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَوِيٍّ مَا أَحْكَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَكِيمٍ مَا أَبْطَشَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاطِشٍ مَا أَقْوَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَيُومٍ مَا أَحْمَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَمِيدٍ مَا أَدْوَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ دَائِمٍ مَا أَبْقَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاقٍ مَا أَفَرَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ فَرِيدٍ مَا أَوْحَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَاجِدٍ مَا أَصْمَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ صَمِيدٍ مَا أَمْلَكَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَالِكٍ مَا أَوْلَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَلِيٍّ مَا أَعْظَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَظِيمٍ مَا أَكْملَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَامِلٍ مَا أَتَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ تَامٍ مَا أَعْجَبَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَجِيبٍ مَا أَفْخَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ فَاحِرٍ مَا أَبْعَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَعِيدٍ مَا أَقْرَبَهُ، وَ

سُبْحَانَهُ مِنْ قَرِيبٍ مَا أَمْنَعَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَانِعٍ مَا أَغْلَبَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَفْوٍ مَا أَحْسَنَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ حُسْنٍ مَا أَجْمَلَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَمِيلٍ مَا أَقْبَلَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَابِلٍ مَا أَشْكَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَكُورٍ مَا أَغْفَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ غَفْرٍ مَا أَكْبَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَيْرٍ مَا أَجْبَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ جَبَارٍ مَا أَدْيَنَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ دَيَانٍ مَا أَقْضَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَاضٍ مَا أَمْضَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَاضٍ مَا أَنْفَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ نَافِذٍ مَا أَرْحَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَحِيمٍ مَا أَخْلَقَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ خَالِقٍ مَا أَفْهَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ فَاهِرٍ مَا أَمْلَكَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مَلِيكٍ مَا أَقْدَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَادِرٍ مَا أَرْفَعَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَفِيعٍ مَا أَشْرَفَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَرِيفٍ مَا أَرْزَقَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَازِيقٍ مَا أَقْبَصَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قَابِضٍ مَا أَبْسَطَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاسِطٍ مَا أَهْدَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ هَادِ مَا أَصْدَقَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ صَادِقٍ مَا أَبْدَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَادِيٍّ مَا أَقْدَسَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ قُدُوسٍ مَا أَظْهَرَهُ [مَا أَطْهَرَهُ]، وَسُبْحَانَهُ مِنْ ظَاهِرٍ [مِنْ ظَاهِرٍ] مَا أَرْكَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ زَيْنٍ مَا أَبْقَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَاقِي مَا أَعْوَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَوَادِ [مُعِيدٍ] مَا أَفْتَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ فَاطِرٍ مَا أَرْعَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ رَاعٍ مَا أَعْوَأَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُعِينٍ مَا أَوْهَبَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ وَهَابٍ مَا أَتُوَبَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ تَوَابٍ مَا أَسْخَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَخِيٍّ مَا أَبْصَرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَصِيرٍ مَا أَسْلَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ سَلِيمٍ مَا أَشْفَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَافِ مَا أَنْجَاهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُنْجٍ مَا أَبْرَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ بَارِّ مَا أَطْلَبَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ طَالِبٍ مَا أَدْرَكَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُدْرِكٍ مَا أَشَدَّهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَدِيدٍ مَا أَعْظَفَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُتَعَظِّفٍ مَا أَعْدَلَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ عَادِلٍ مَا أَثْقَنَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ مُتْقِنٍ مَا أَحْكَمَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ حَكِيمٍ مَا أَكْفَلَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ كَفِيلٍ مَا أَشْهَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ مِنْ شَهِيدٍ مَا أَحْمَدَهُ، وَسُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْعَظِيمُ وَبِحَمْدِهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلِلَّهِ الْحَمْدُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، دَافِعٌ كُلُّ بَلِيهٍ، وَهُوَ حَسْبِيٌّ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ].

(مهج الدعوات، ص ٧٩ و ٨٤-٨٦)